

Съвестѣта и умѣтъ ми наедно.

О! слава Тебе Боже нашъ, слава Тебе,
Земѣта тѣ слави и синьото небе
Твоего Величіе показва на насъ
И сичко тѣ пѣе съ'единъ и сжій гласъ

.

**Страхътъ на смъртѣта накарва най голѣміята без-
божникъ да повѣрва че сжествува единъ
Богъ създателъ, отъ когото проси въ по-
слѣдніята си часъ помощъ. —**

Помогни ми Мусо, мжченъ предметъ избрахъ . . .
О! гърми и земѣта трипери отъ страхъ;
Върху облацитѣ буритѣ са бѣжтъ,
И хора и животни сички са крѣжтъ.
Слънцето притжмнява, небето мърчи,
Свѣтътъ оплашенъ са пребира и мълчи;
Пълно съсъ яростъ, морето бълва пѣна
И гората са тласка като пѣна.
Горе, доло, на вредъ падатъ огънь стрели;
Божата милостъ отъ свѣтътъ са отдели,
Отъ нашитѣ грѣхове Богъ са разврати
И врѣхъ назъ, горко! гнѣвътъ си Той испрати.
Единъ новъ потоппъ синца ни ще издави:
Ни мравѣ, ни червей неще са избави.
Смърта тиче като бѣсна и вредъ коси
И трупа съсъ радостъ мъртви около си,